

(Reportáž z říjnové Krychle)

Sdružení Krychle, scházející se spolu s diváky v Balbínově poetické hospůdce, sice nemá na svém webu zdůrazněno, že "změna programu je vyhrazena", ale i bez výhrady může změna nastat. V září byl na říjen avizován večer věnovaný vzpomínkám na klub v Polské, ale osud v podobě Franty Kasla tomu nepřál. Franta Kasl z objektivních důvodů nemohl přijít a tak jsme byli 26. října před osmou večerní v očekávání, cože náhradní program s názvem Večer písničkářů přinese.

Ale ani tady nebyl program dodržen, protože ve firmě Siemens se cosi děje (pozor, nevím co a nechci šířit poplašnou zprávu - třeba akcie tak stoupily, že všichni musí oslavovat) a tiskový mluvčí Petr Sedláček se s kytarou Anežkou nedostavil.

Bez ohledu na změnu programu byla dramaturgie pevně v rukou Milana Jablonského.

V prvním vstupu **Milan** četl z kuchařky své recepty. Už názvy jako somálská polévka, jahodový guláš (za stálého míchání lijeme do záchodu), makaróny plněné špagetami, Klausovy knedlíky (vodu smísíme s vodou a přidáme vodu, pak se pokusíme udělat knedlíky a když se nám to nepodaří, může za to Havel), větrníky se šlehačkou (na šlehačku pustit větrák) a další nepřeborné názvy hrozily prasknutím bránice, zejména seděl-li divák blízko Cimbury.

To kanibalská kuchařka přinesla názvy jídel jako nosní polypy s mandlemi či cirhózovaná játra na rumu a další lákadla.

Prvním písničkářem byl **Marcel Kříž**. Přišel v čepici, s banjem a s foukací harmonikou. Kytaru nevzal, neboť spoléhal, že mu ji půjčí Petr Sedláček. Marcela Kříže jsem potkal naposledy při křtu projektu Panoptikum. Od té doby jeho tehdy čerstvě narozený synek trochu povyrostl a Marcel přispívá do projektu Panoptikum jen skladbami, protože život na "samotě u letiště" mu moc času nedává, zejména stará-li se o syna. Tak úplná pravda to ale není, protože mi Marcel prozradil, že skládá a od doby, co jsme se neviděli, složil 70 textů a vystupuje. V poslední době se dává dohromady se známým undergroundovým

Marcel Kříž v rámci Krychle

foto: Tomáš Pohl ©

básníkem J.H. Krchovským (vlastním jménem Jiří Hásek), který je autorem řady sbírek s eroticko - alkoholovým nádechem a jehož texty zhudebnila řada rockerů, například Mejla Hlavsa (Skořápky). Myslím, že uvedené spojení by stálo za to vidět i slyšet. Jistě znáte přísloví o vysoko nasazené laťce. V případě vystoupení Marcela Kříže jako prvního byla laťka nasazena na hranici světového rekordu. Marcel začal s banjem, ale zakrátko jej vyměnil za kytaru Petra Hubacze a rozjel svůj hvězdný blues - rockový výstup. Z písní jsem znal jen převzatou o 29 dolarech v kabelce z krokodýlí kůže a *Kolotoč* z CD Panoptikum. Všechny ostatní byly pro mě nové. Má kamarádka Olina, která Marcela Kříže viděla a slyšela poprvé, se mě po konci jeho vystoupení ptala, jak je možné, že o něm není víc slyšet. Na takovou otázku mohu jen odpovědět pokrčením ramen. Marcelovy písně jsou lávou deroucí se na zem, jeho texty spojují zážitky, snové obrazy, jsou šokující a zároveň vřelé, jsou impresionistickým obrazem. Ten malý vousatý černovlasý kluk od Čáslavi strčí do kapes celou plejádu rychlokvašáků tlemících se z televizní obrazovky, je sám sebou, nezaměnitelný.

Výstupy Milana Jablonského ten večer nebyly premiérami, ale reprízami "zlatého archivu Mistra". Několikrát jsem byl upozorněn na vynikající Milanův právní rozbor. Ten večer jsem se dočkal. Milan Jablonský přednesl právní rozbor lejna. Teď mi dovolu, abych chvilku nebyl hudebním redaktorem, ale na okamžik se stal oponentem diplomové práce JUDr. Jablonského na Právnické fakultě univerzity Karlovy v Praze: Kandidát se zaměřil na téma právního zařazení pojmu lejno z hlediska vymezení pojmů věc a majetek v současné právní úpravě obsažené v občanském zákoníku. Kandidát se dotkl tématu, které doslova nutí urychlit legislativní práce na novém občanském zákoníku, tedy týmu vedeného prof. Eliášem. Při studiu textu nového občanského zákoníku, který je podrobován široké odborné diskusi, jsem však na výslovnou definici lejna ani na možné zařazení tohoto pojmu do struktury zákona nenarazil. Prof. Eliáš navrhuje, aby věc byla definována jako vše, co slouží potřebám člověka. Vzhledem k tomu, že defekace bývá hovorově nazývána velkou potřebou, dalo by se lejno zařadit v rámci definice jako věc. Protože lejno není spojeno s půdou a ani jej nelze označit za stavbu, blíží se i v současné právní úpravě pojmu věc movitá. Samotný pojem movitá věc však občanský zákoník nedefinuje, byť bývalý zákoník mezinárodního obchodu zařazoval do tohoto pojmu i ovladatelné přírodní síly. Ani tento pojem nám nepomůže, neboť lejno souvisí sice s přírodní silou, ale o jejím ovládnutí máme všichni pochybnosti. Kandidát se pokusil konfrontovat pojem lejno i s pojmy věcného práva a odvážně se pustil i do polemiky s autorským zákonem. Bystře dovodil, že každé lejno je originální a tedy po ochraně svého tvůrce přímo volá. Práce JUDr. Jablonského patří k tomu nejlepšímu, co bylo o tomto tématu v současnosti napsáno, včetně projevů politických činitelů, které sice lejno obsahují, ale bez právního rozboru. Doporučuji, aby komise práci JUDr. Jablonského jako vynikající přijala. Milan Jablonský pak přidal i známou *Bal*

Zmena programu byla vyhrazena dobre

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 23 Listopad 2006 04:00

adu o prdu

, která poměrně suchý právní rozbor poeticky doplnila.

Druhý hudební vstup obstaral **Petr Hubacz s Pavlem Tomanem**. Petr Hubacz připomněl, že jeho plzeňský Prsten už není, což беру jako škodu. Petr má velký hlasový dar a skládá hezké písničky. Spolu s Pavlem Tomanem, tentokrát bez Romči a Mirky, tedy bez lesních panen z Blovic, byl milým předělem před dalším vstupem guru večera. Dokonce jsem zaznamenal, že se Pavel Toman snad i dvakrát usmál.

V posledním vstupu Milan Jablonský mimo jiné zopakoval svou báseň složenou k oslavě svých padesátin. Obsahuje řadu krásných veršů a jeden z nich mi utkvěl v paměti: V pět musím kakat a v sedm zvracet, jenže se budím v osm dvacet. Co dodat?

Poslední v pořadí byl písničkář **Vláďa Dobeš**. Kdybych Vlád'u Dobeše neznal a posadil jej spolu s Pavlem Tomanem v perfektně padnoucích tmavých oblecích do prosklené kanceláře, viděl bych dva dokonalé magazínové byznysmeny. Jenže zdání klame a Vladimír Dobeš předvedl, že v průběhu představení otextoval průběh dnešního večera a zahrál jej jako blues se vstupy ve stylu Smoke on the Water. K mé radosti pak zahrál píseň o štěstí nastávajícího otce, blues o TV ovladači a další naprosto originální skladby. Rozloučil se písní o myších a byl konec krásné změny programu.

Příště se v osm připravte na **Michala Knébla** a **Arnošta Frauenberga** a jejich hosty, pokud ovšem nebude výhrada změny programu opět fungovat.